

Arrest

**nr. 64 051 van 28 juni 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 11 maart 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 januari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 10 februari 2011.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HENDRICKX, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 6 februari 2001 in België aan. Hij diende op 8 februari 2001 een asielaanvraag in waarbij hij geen identiteitsdocumenten voorlegde.

1.2. Op 22 februari 2001 werd door de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, beslissing die hem dezelfde dag werd ter kennis gebracht.

1.3. Na dringend beroep nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen op 13 maart 2001 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

1.4. Op 14 november 2003 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9,3e lid van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd onontvankelijk bevonden op 23 oktober 2006.

1.5. Op 15 december 2006 verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9,3e lid van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd onontvankelijk bevonden op 26 februari 2008 en werd hem op 25 maart 2008 samen met bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

1.6. Tegen deze beslissing heeft verzoeker een annulatieberoep en vordering tot schorsing ingediend, die beiden werden verworpen bij arrest nr. 13.782 van 7 juli 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.7. Op 7 augustus 2008 diende verzoeker een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd onontvankelijk bevonden op 8 april 2009 (geen identiteitsdocument of geldige motivering).

1.8. Op 30 november 2009 diende verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 30 juni 2010 (geen geldig identiteitsdocument of geldige motivering).

1.9. Tegen deze beslissing heeft verzoeker een annulatieberoep en vordering tot schorsing ingediend, die beiden werden verworpen bij arrest nr. 50.302 van 27 oktober 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.10. Op 26 oktober 2010 diende verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.11. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 20 januari 2011 (geen geldig identiteitsdocument of geldige motivering). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

“De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. Betrokkene legt een Kebele (zoals uit de vertaling blijkt), 2 vertalingen van een Kebele, een geboorteakte met vertaling en een ontvangstbewijs van een betaald bedrag aan de Belgische ambassade te Addis Abeba voor. Deze documenten kunnen niet aanvaard worden als door onze dienst aanvaarde identiteitsbewijzen aangezien de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) stelt dat het voorgelegde identiteitsbewijs een internationaal erkend paspoort, een gelijkgestelde reistitel of een identiteitskaart moet uitmaken. Bijgevolg wordt er niet voldaan aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde van deze aanvraag.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

o Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 13.03.2001.

o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 21.02.2001. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land. “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op een vermeende schending van “artikel 9bis van de vreemdelingenwet, artikel 3 van het EVRM, de rechten van verdediging, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur, het beginsel dat elke bestuurs-handeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht)”.

2.2. Verzoeker licht zijn enig middel als volgt toe: "Verzoeker meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden. De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig. Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing uiteen te zetten dat de bij de aanvraag tot regularisatie gevoegde documenten niet als door haar dienst aanvaarde identiteitsbewijzen kunnen aanvaard worden. Verzoeker heeft evenwel zoals gevraagd door verwerende partij het vereiste identiteitsdocument voorgelegd (zie stuk 2), hetwelk in zijn geboorteland geldig is als bewijs van identiteit. Verzoeker heeft bij dit document een vertaling gevoegd naar het Nederlands zodoende dat er geen twijfel kan zijn over de inhoud van dit document. In dit identiteitsdocument wordt expliciet verwezen naar het nummer van de identiteitskaart van verzoeker, met name nr. 352/03/2002. Deze Kebele met expliciete vermelding van het identiteitskaartnummer voldoet onmiskenbaar aan de vereiste tot voorlegging van een nationaal paspoort. Met de voorlegging van deze documenten en vertaling voldoet verzoeker ook volkomen aan de bedoeling van de wetgever, met name het mogelijk maken tot controle van de identiteit van de verzoeker. Door verzoeker werd in het verleden reeds uitgelegd dat geen medewerking te verwachten valt vanwege de Ethiopische ambassade. Hij heeft met de meeste moeite van de wereld dit document kunnen bekomen met daarop de expliciete bevestiging van zijn identiteit en ook de vermelding van zijn identiteitskaart en het is werkelijk hemeltergend thans te moeten vaststellen dat er eens te meer niet wordt aanvaardt dat voldaan is aan de documentaire voorwaarde zoals in de wet gesteld. Het feit dat er sprake is in de vertaling van de term Kebele kan geenszins aangewend worden om nu nog bijkomende stukken te gaan bijvragen, aangezien dit document nu juist expliciet vermelding bevat van de identiteitskaart van verzoeker en dient gelijkgesteld te worden met deze identiteitskaart waarvan zij een afschrift is. Er wordt door de wet vereist dat een kopie zou voorgelegd worden van de identiteitskaart, wel nu, de voorgelegde Kebele is volledig gebaseerd op de nationale identiteitskaart en samen met de voorgelegde geboorteakte is dit document onmiskenbaar voldoende om de nodige onderzoeken te verrichten naar de identiteit van verzoeker. Zonder enig onderzoek dienaangaande evenwel worden deze documenten zomaar afgewezen door verwerende partij die zegt dat niet voldaan is aan de documentaire voorwaarde aangezien er geen paspoort voorligt. Verzoeker kan niet akkoord gaan met een dergelijke stereotype afwijzing van zijn verzoek tot regularisatie. Gezien de totale onmogelijkheid tot het bekomen van een identiteitsdocument bij de Ethiopische overheid, is er een totale patstelling in die zin dat verwerende partij niet aanvaardt dat verzoekster geen paspoort kan voorleggen, anderzijds verzoeker bij de Ethiopische overheden geen paspoort kan bekomen, en verwerende partij verder geen enkel ander document wil aanvaarden of zelf enig onderzoek wil voeren. Het gebrek aan medewerking vanwege de Ethiopische overheid kan onmiddellijk gecontroleerd worden door verwerende partij doch zij is hier blijkbaar van op de hoogte, reden waarom zij thans niet meer tot controle overgaat. Het is dan ook volkomen ten onrechte dat verwerende partij nooit op afdoende wijze ingaat op de aangehaalde integratie door verzoeker en zich telkenmale opnieuw verschuilt achter het feit dat er geen paspoort voorligt en de reden voor vrijstelling van deze voorwaarde niet wordt aanvaard. Het kan en mag niet aanvaard worden dat verwerende partij telkenmale opnieuw op een stereotype manier verzoeken tot regularisatie gaat afwijzen om te stellen dat zij deze niet dient te behandelen, doch deze dienen aangevraagd te worden in het buitenland, terwijl de betrokkenen reeds jaren in België verblijven, of nog te stellen dat het identiteitsdocument ("Kebele") dat door verzoeker wordt voorgelegd, niet wordt aanvaard als identiteitsdocument terwijl dit op nationaal vlak het identiteitsdocument bij uitstek is in Ethiopië. Er wordt gemotiveerd dat gezien de voorlegging van een geboorteakte, verzoeker zich kan wenden tot de ambassade van Ethiopië in Brussel, terwijl verzoeker dit al herhaaldelijk heeft gedaan, doch desondanks geen enkel paspoort krijgt. Anderzijds is het duidelijk dat verwerende partij ook een onderzoeksplicht heeft en zichzelf ook kan wenden tot de ambassade van Ethiopië in Brussel teneinde de identiteit van verzoeker te controleren. Indien verwerende partij dit zou doen, dan zal zij wellicht met meer succes dan verzoeker alsnog bevestiging bekomen van de identiteit van verzoeker hetzij via een paspoort dat evenwel aan verzoeker niet werd afgegeven, hetzij op enigerlei andere wijze. Meteen zou ook de patstelling die ervoor zorgt dat verzoeker tot in de eeuwigheid niet geregulariseerd kan worden, ondanks het feit dat hij manifest voldoet aan alle voorwaarden ten gronde, wegens het beweerdelijk niet vervuld zijn van de documentaire voorwaarden. Om deze reden vraagt verzoeker dat uw zetel desgevallend zou zeggen voor recht dat alvorens recht te kunnen doen door verwerende partij de nodige informatie dient opgevraagd te worden bij de Ethiopische ambassade in Brussel inzake de identiteit van verzoeker. Ofwel bekomt verwerende partij hetgeen voor verzoeker onmogelijk is, met name het vereiste identiteitsdocument, ofwel bekomt zij deze ook niet, zodat voor eens en voor altijd duidelijk is dat er onmogelijkheid bestaat voor verzoeker om het gevraagde document voor te leggen. Verzoeker kan er zich niet mee vergenoegen door zomaar gratis tegen alle werkelijkheid in te stellen dat verzoeker niet de vereiste documenten voorlegt. De regelgeving terzake dient op een manier geïnterpreteerd te worden die overeenstemt met de ratio legis, en het was duidelijk de bedoeling van de

wetgever een onderzoek naar de identiteit van de verzoeker mogelijk te maken door voorlegging van identiteitsdocumenten, doch geenszins de bedoeling ingeval van patstelling zomaar iemand voor altijd de mogelijkheid op regularisatie te ontnemen door een rechts-overspannen interpretatie van de documentaire voorwaarde. Dat er door het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM. Dat het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij. Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM. Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM. Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn. In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent. Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht ge-worden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering. Dat in dit verband het begrip "volle rechtsmacht" waarover de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt, geenszins voldoet aan de vereiste zoals gesteld in het EVRM in die zin dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen eigen onderzoek kan/wil instellen hetgeen in strijd is met het begrip "full jurisdiction" en niets meer of minder inhoudt dan dat deze Raad geen volle rechtsmacht heeft, hoewel vereist door art. 47 van het Handvest en art. 13 EVRM. Cfr. "decisions of administrative authorities which do not themselves satisfy the requirement of article 6 should be subject to subsequent control by a judicial body that has full jurisdiction" EHRM, 10 februari 1983, *Albert & Le Compte v. België*, par. 29). De eis van "full jurisdiction" houdt in dat de betreffende rechter de bevoegdheid moet hebben "to examine all questions of fact and law relevant to the dispute before it" (EHRM, 23 juni 1981, *Lecompte, Van Leuven & De Meyere v. België*, par. 51); de rechter moet op grond van art. 6 lid 1 EVRM dus alle voor het betreffende geschil relevante vragen van juridische en feitelijke aard kunnen onderzoeken. Hier is het belangrijk vast te stellen dat er geen onderscheid wordt gemaakt tussen rechtsvragen en feitelijke vragen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen diende ambtshalve over te gaan tot een onderzoek van alle feiten relevant voor deze zaak".

2.3. Vooreerst geldt dat, wat de schending van de materiële motiveringsplicht betreft, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.4. Artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt dat in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, de machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Het tweede lid van dezelfde paragraaf bepaalt de gevallen waarin de voorwaarde betreffende het beschikken over een identiteitsdocument niet van toepassing is. De bedoeling van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft.

2.5. Er wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.

2.6. De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

2.7. Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag tot machtiging tot verblijf als niet ontvankelijk afgewezen omdat de aanvraag niet vergezeld ging van een afschrift van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of van de nationale identiteitskaart, hetzij van de motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet. Dit is het determinerend motief van de bestreden beslissing.

2.8. Verzoeker betwist dit motief en voert aan dat zijn aanvraag een aantal documenten bevatte waaruit zijn identiteit ten genoegen van recht blijkt. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gemotiveerd waarom de door verzoeker voorgelegde kebele, twee vertalingen van een kebele, een geboorteakte met vertaling en een ontvangstbewijs van een betaald bedrag aan de Belgische ambassade te Addis Abeba niet kunnen worden aanvaard als een identiteitsdocument, terwijl verzoeker evenmin op geldige wijze aantoont dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België. Verzoekers kritiek hierop kan niet worden aangenomen.

2.9. Indien verzoeker in gebreke blijft een identiteitsdocument voor te leggen, en in zijn aanvraag evenmin de geldige motivering aanvoert ter vrijstelling van voormelde voorwaarde, wordt zijn aanvraag terecht en conform de bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet afgewezen als onontvankelijk.

2.10. De motivering van de bestreden beslissing is geenszins stereotiep, doch gaat integendeel in op de concrete stukken waarop verzoeker zich meende te kunnen beroepen als identiteitsdocument en betreft dan ook de specifieke, eigen situatie van verzoeker. Tevens kan nog worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, gelijke-en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (R.v.St. nr. 164.171 van 27 oktober 2006; RvS nr.172.821 van 27 juni 2007, e.a.).

2.11. De Raad wijst erop dat in artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet nader wordt toegelicht wat onder "identiteitsdocument" dient begrepen te worden maar dat de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (hierna: de omzendbrief van 21 juni 2007) aangeeft welke identiteitsdocumenten in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aanvaard worden:

"Het nieuwe artikel 9bis van de vreemdelingenwet stelt als algemene regel dat de vreemdeling dient te beschikken over een identiteitsdocument. In dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden." (Omsendbrief van 21 juni 2007, p. 7).

In de bijhorende voetnoot wordt hierover gesteld dat:

"Deze interpretatie steun vindt in de memorie van toelichting van artikel 4 van de wet van 15 september 2006, en in het analoge artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007".

2.12. De memorie van toelichting stelt inzake het nieuwe artikel 9bis van de vreemdelingenwet het volgende: *"De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren."* (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33).

2.13. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk dat het bestuur het document, dat door verzoeker zelf als een geboorteakte wordt bestempeld, niet aanvaardt als een geldig identiteitsbewijs. Zoals reeds gesteld, rust de bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt op de aanvrager.

2.14. Vervolgens stelt verzoeker dat het een vaststaand feit is dat de Iraanse onderdanen die in België asiel hebben aangevraagd onmogelijk bij de Iraanse ambassade een paspoort kunnen verkrijgen, net zoals het een vaststaand feit is dat de Iraanse ambassade geen attesten uitschrijft om dit te bevestigen. Verzoeker kan dit gegeven niet voor het eerst voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aanvoeren. Verzoeker had deze verduidelijking met betrekking tot het al dan niet kunnen verkrijgen van

een Iraans nationaal paspoort reeds in zijn aanvraag kunnen uiteenzetten, toen hij aanhaalde dat hij geen paspoort kon verkrijgen.

2.15. Ook de omstandigheid dat *"er gedurende de twee asielprocedures van verzoeker ook nooit enige twijfel is gerezen omtrent zijn identiteit"* doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker heeft dit element niet aangehaald in zijn aanvraag, zodat het bestuur dit niet hoefde na te gaan in het kader van het voorleggen van een identiteitsdocument. Daarnaast komt het niet aan deze Raad toe om zich in de plaats te stellen van het bestuur bij de beoordeling van de aanvraag en een onderzoek te voeren naar de identiteit van verzoeker. Het bestuur heeft niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet. Een voorwaarde die als "onontbeerlijk" wordt beschouwd. Verzoeker maakt geen schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aannemelijk.

2.16. Ook het gegeven dat in het verleden reeds een onontvankelijkheidsbeslissing is genomen om reden dat niet voldaan werd aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde, kan geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing. Integendeel toont zulks net het onzorgvuldig handelen aan van de verzoekende partij, die volhardt in het voorleggen van o.a. een 'kebele' en nog steeds niet het vereiste identiteitsdocument of een geldige motivering tot vrijstelling ervan voorlegt, en derhalve niet voldoet aan de voorwaarde vervat in artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

2.17. Verzoeker toont verder niet aan dat hij zich, zoals voorgehouden in het voorliggend verzoekschrift, tot de ambassade heeft gewend om een identiteitsdocument te verkrijgen. Zijn loutere beweringen worden door geen enkel stuk of begin van bewijs gestaafd en kunnen zodoende vanzelfsprekend geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

2.18. De bewijslast bevindt zich bij de aanvrager. Het komt het bestuur niet toe om de ambassade te contacteren nopens verzoekers eigen situatie. Verzoekers vordering hierover is trouwens onontvankelijk, nu de Raad enkel optreedt in haar hoedanigheid als annulatierechter en niet *'alvorens recht te doen verwerende partij kan sommeren de Ethiopische ambassade aan te schrijven'* om het identiteitsdocument te bekomen.

2.19. Door het bestuur wordt in de bestreden beslissing naar behoren gemotiveerd nopens de door verzoeker voorgelegde stukken, die geen identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet uitmaken. De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeker haar concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclus. Ook de vermeende schending van de materiële motiveringplicht kan niet worden aangenomen.

2.20. Waar verzoeker tevens het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 februari 2011 aanvecht kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker de motieven uit deze beslissing niet betwist. Zo slaagt verzoeker er niet in te weerleggen dat hij blijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt hij er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft. Verzoeker kreeg daarenboven reeds eerder een bevel om het grondgebied te verlaten, met name op 21 februari 2001. Buiten beschouwing gelaten of het huidige bevel om het grondgebied te verlaten van 10 februari 2011 een zogenaamd 'herhaald bevel' uitmaakt of niet, geldt dat het eerder bevel om het grondgebied te verlaten van 21 februari 2001 niet succesvol aangevochten werd en zich zodoende nog steeds in het rechtsverkeer bevindt, hetgeen betekent dat de overheid steeds kan beslissen om tot de uitvoering ervan over te gaan.

"o Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 13.03.2001.

o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 21.02.2001. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land. "

2.21. Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoeker doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor

onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het E.V.R.M. kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St., nr. 105.233 van 27 maart 2002; R.v.St., nr. 105.262 van 28 maart 2002; R.v.St., nr. 104.674 van 14 maart 2002; R.v.St., nr. 120.961 van 25 juni 2003; R.v.St., nr. 123.977 van 8 oktober 2003). Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat het bestuur bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM heeft miskend. Verzoeker brengt in zijn aanvraag immers geen elementen aan die zijn loutere bewering dat de bestreden beslissing een schending van artikel 3 uitmaakt die voldoende concreet en persoonlijk zijn. Verzoeker brengt bovendien evenmin concrete gegevens bij waaruit blijkt dat er na het nemen van de bestreden beslissing nieuwe elementen zijn ontstaan die een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maken.

2.22. De Raad merkt voorts op dat de afdeling wetgeving bij de Raad van State reeds heeft gesteld dat het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen prima facie beantwoordt aan de vereisten van daadwerkelijke rechtshulp in de zin van artikel 13 van het EVRM (Parl. St., Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 323). De verzoekende partij brengt geen gegeven aan om dit standpunt te weerleggen. Haar stelling dat de Raad de feiten en de omstandigheden die de voorgenomen maatregel rechtvaardigen niet in ogenschouw zou mogen nemen, kan dan ook niet worden gevolgd. In haar arrest nr. 6/2006 van 18 januari 2006 heeft het Grondwettelijk Hof (toen nog Arbitragehof) in verband met het al dan niet bestaan van een discriminatie tussen rechtzoekenden die beschikken over een beroep met volle rechtsmacht en over deze die slechts over een annulatieberoep bij de Raad van State beschikken, gesteld : *“De Raad van State gaat daarbij na of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag heeft, of die beslissing uitgaat van correcte juridische kwalificaties en of de maatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten. Wanneer hij die beslissing vernietigt, dient de overheid zich te schikken naar het arrest van de Raad van State : indien de overheid een nieuwe beslissing neemt, mag zij de motieven van het arrest dat de eerste beslissing heeft vernietigd niet negeren; indien zij in de vernietiging berust, wordt de aangevochten akte geacht nooit te hebben bestaan (vergelijk : Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Kingsley t. Verenigd Koninkrijk, 7 november 2000, § 58). Bovendien kan de Raad van State, in de omstandigheden bedoeld in artikel 17 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, gelasten dat de uitvoering van de beslissing om sancties op te leggen wordt geschorst, in voorkomend geval door uitspraak te doen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De rechtzoekenden beschikken derhalve over een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg, voor een onafhankelijk en onpartijdig rechtscollege, tegen de administratieve sanctie die hun kan worden opgelegd. De in het geding zijnde bepaling heeft niet tot gevolg dat ze op onevenredige wijze de rechten van de betrokken personen beperkt.”* Het beroep tot nietigverklaring zoals het bestaat voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is te vergelijken met het beroep tot nietigverklaring voor de Raad van State.

2.23. De Raad wenst tot slot nog op te merken dat verzoeker ook niet aantoont in welke mate het wettigheidsonderzoek gevoerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn belangen zou schaden en op welke wijze het eindresultaat van zijn betrachting zou verschillen van een behandeling van het beroep bij volle rechtsmacht.

2.24. Voor zover verzoeker zich beroept op de schending van artikel 13 van het EVRM, merkt de Raad op dat artikel 13 EVRM, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (R.v.St., nr. 153.232, 4 januari 2006). Verzoekster roept de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds besproken dat verzoekster geen ernstige schending van artikel 3 van het EVRM aantoont.

2.25. Waar verzoeker verwijst naar (artikel 47) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest) (PB C 364, 18 december 2000, p. 1), dient te worden gesteld dat het Verdrag van 13 december 2007 tot wijziging van het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap (hierna: het Verdrag van Lissabon) voorziet in de invoering van een nieuw artikel 6 in het Verdrag van 7 februari 1992 betreffende de Europese Unie (hierna: het EU-Verdrag). Door de verwijzing naar het Handvest in het nieuwe artikel 6, eerste lid, van het EU-Verdrag zal dit Handvest, dat initieel slechts een politieke verklaring was, na de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon juridisch bindend worden. Het Verdrag van Lissabon, dat op 13 december 2007 werd ondertekend, moet evenwel nog worden geratificeerd door de verschillende lidstaten van de Europese Unie alvorens het van kracht wordt. Hieruit volgt dat het Handvest vooralsnog geen bindende kracht heeft en de schending ervan niet dienstig kan worden ingeroepen.

2.26. Tenslotte moet er op gewezen worden dat door het bespreken van de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoeker niet aantoont dat de door hem bestreden beslissing onwettig is.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC